ลูกความคนสุดท้าย

เล่ม 1

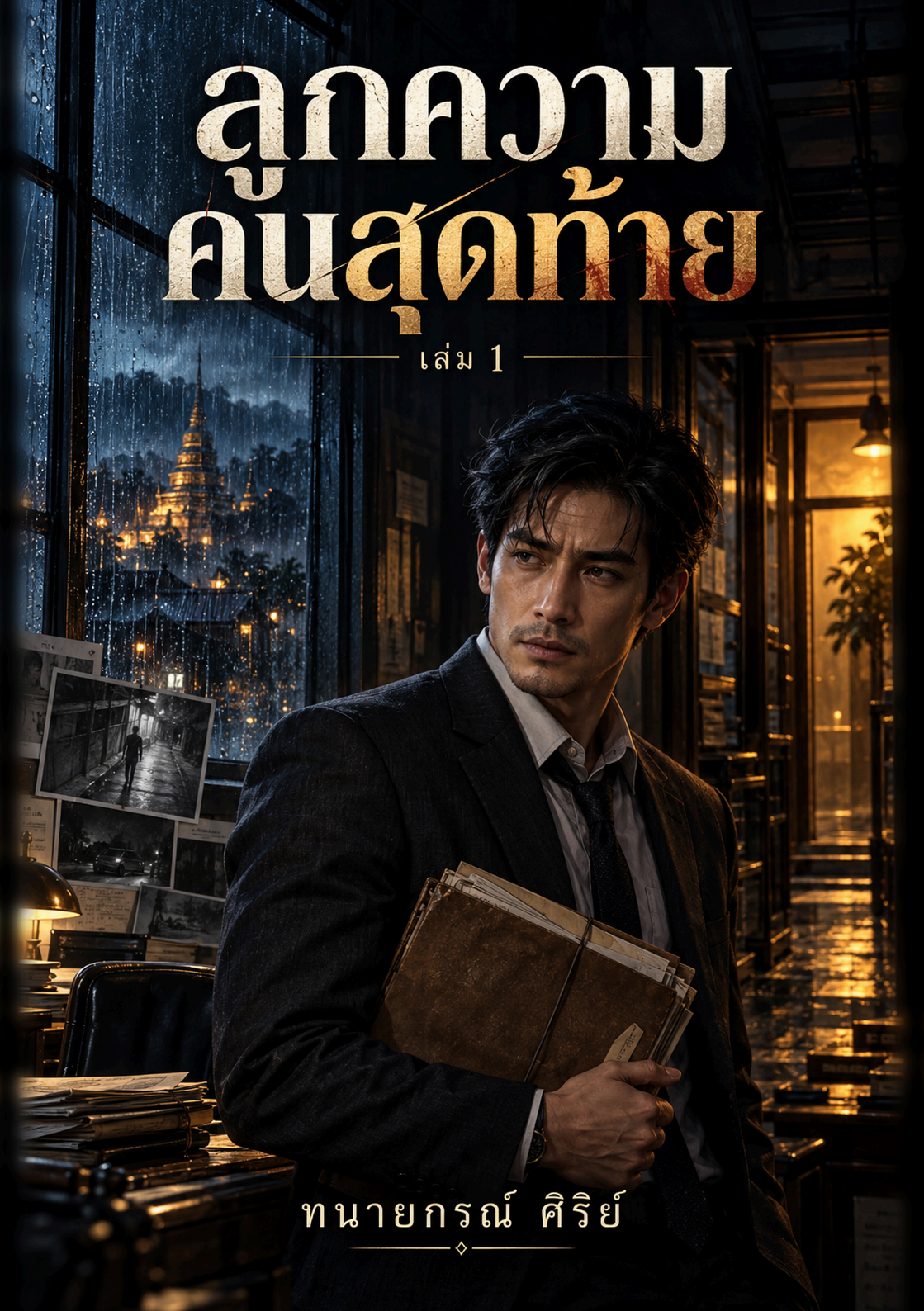

ทนายกรณ์ ศิริย์

ลูกความคนสุดท้าย

เล่ม 1

นวนิยายระทึกขวัญกฎหมายไทย

ทนายกรณ์ ศิริย์

ข้อมูลหนังสือ

ลูกความคนสุดท้าย เล่ม 1

ผู้เขียน ทนายกรณ์ ศิริย์

ฉบับดิจิทัล เผยแพร่ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2569

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใด โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้เขียน เว้นแต่การกระทำที่พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ เช่น การอ้างอิงบางตอนตามสมควรเพื่อการวิจารณ์ การศึกษา หรือการรายงานข่าว โดยระบุที่มา

จัดทำและจัดจำหน่ายโดยผู้เขียน

ภาพบุคคลบนปกเป็นภาพประกอบ ไม่ใช่ภาพผู้เขียนหรือบุคคลจริง

หมายเหตุถึงผู้อ่าน

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องแต่ง ตัวละคร สำนักงาน บริษัท โครงการ คดี และเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ ไม่ได้มาจากคดีหรือลูกความของผู้เขียน ชื่อจังหวัดและหน่วยงานใช้เป็นฉากเท่านั้น บุคลากรและเหตุการณ์ในหน่วยงานเหล่านั้นเป็นเรื่องแต่ง หากชื่อหรือรายละเอียดใดคล้ายบุคคล หน่วยงาน หรือเหตุการณ์จริง เป็นความบังเอิญ

ขั้นตอนทางกฎหมายในเรื่องถูกย่อและจัดลำดับให้เข้ากับการเล่าเรื่อง จึงอาจไม่ครบหรือไม่ตรงกับขั้นตอนจริงทุกประการ เนื้อหาในเล่มไม่ใช่คำแนะนำทางกฎหมาย ผู้ที่มีปัญหาทางกฎหมายในเรื่องจริงควรปรึกษาผู้ประกอบวิชาชีพกฎหมาย

สารบัญ

บทที่ 1 วันที่ทนายตัดสินใจเลิกว่าความ 7
บทที่ 2 ห้องสอบสวน 35
บทที่ 3 คืนที่กล้องไม่เห็น 78
บทที่ 4 เงินหนึ่งแสนบาท 89
บทที่ 5 ผู้หญิงที่รู้ว่าจะตาย 101
บทที่ 6 พยานที่เห็นไม่ครบ 112
บทที่ 7 ลายมือชื่อทนาย 122
บทที่ 8 แฟ้ม 417 130
บทที่ 9 คนที่อ่านตัวเลขออก 135
บทที่ 10 ผู้หญิงที่ออกจากสำนักงาน 151
บทที่ 11 เวลา 02.17 น. 164
บทที่ 12 อาจารย์ผู้สอนให้ถาม 170
บทที่ 13 เอกสารฉบับที่สอง 182
บทที่ 14 เอกสารที่มีชื่อคนอื่น 195
บทที่ 15 พี่สาวของผู้ตาย 201
บทที่ 16 คนที่อยู่ในห้อง 211
บทที่ 17 สิทธิที่ไม่มีใครอนุญาต 219
บทที่ 18 คนในภาพเก่า 229
บทที่ 19 คนที่ยืมชื่อครอบครัว 239
บทที่ 20 เงินที่ซื้อความเงียบ 246
บทที่ 21 คืนสุดท้ายของมาลินี 261
บทที่ 22 ความผิดของอาจารย์ 277
บทที่ 23 คำรับสารภาพที่ไม่ตรงกับศพ 293

บทที่ 24 ประตูที่สอง 312
บทที่ 25 คนที่ต้องรับผิด 324
บทที่ 26 ความตายของมาลินี 335
บทที่ 27 หลักฐานที่พูดได้ 346
บทที่ 28 ผู้สร้างคนผิด 355
บทที่ 29 ลูกความที่ต้องปล่อยมือ 364
บทที่ 30 คำพิพากษาของความจริง 374
บทส่งท้าย เอกสารที่ยังไม่เปิด 392
อ่านต่อ ลูกความคนสุดท้าย เล่ม 2: มรดกศูนย์ 395
หมายเหตุท้ายเรื่อง 396
เกี่ยวกับผู้เขียน 398
ไตรภาค ลูกความคนสุดท้าย 399

บทที่ 1

วันที่ทนายตัดสินใจเลิกว่าความ

เชียงใหม่ — 13 ตุลาคม 2569 เวลา 08.47 น.

ภาคิน วรเดช กำลังจะเลิกเป็นทนายความในเช้าวันที่มีคนโทรมาขอให้เขาช่วยชีวิตชายที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกร

คนที่โทรมาคือแม่ซึ่งยังไม่เชื่อว่าลูกชายฆ่าใคร

ฝนตกตั้งแต่ก่อนฟ้าสาง

น้ำฝนไหลเป็นทางยาวบนกระจกหน้าต่างชั้นสามของอาคารพาณิชย์เก่า เสียงรถจักรยานยนต์แล่นผ่านแอ่งน้ำดังเป็นระยะ ขณะที่เครื่องปรับอากาศในห้องทำงานส่งเสียงคราง เหมือนคนกำลังเหนื่อย

ภาคินยืนมองป้ายสำนักงานกฎหมายวรเดชอยู่ตรงหน้าต่าง

ตัวอักษรสีทองหลุดไปหนึ่งตัว เขาตั้งใจจะซ่อมมันตั้งแต่เดือนมิถุนายน แต่ถึงกลางเดือนตุลาคม ป้ายก็ยังอยู่ในสภาพเดิม

เขาคิดว่ามันคงไม่สำคัญอีกแล้ว

บนโต๊ะทำงานมีกล่องกระดาษสี่ใบ ใบแรกใส่หนังสือกฎหมาย ใบที่สองใส่ของใช้ส่วนตัว ใบที่สามใส่รูปถ่ายและรางวัลจากงานวิชาชีพ ส่วนใบที่สี่ยังว่างเปล่า

เขาตั้งใจจะใช้มันเก็บแฟ้มคดีสุดท้ายที่กำลังจะส่งต่อให้ทนายคนอื่น

มุมโต๊ะยังมีกรอบรูปมาลินี น้องสาวที่จากไปเมื่อสิบปีก่อน กรอบนั้นไม่ได้อยู่ในรายการของกล่องใบไหน

ภาคินอายุ 38 ปี ว่าความมาแล้วสิบกว่าปี

เขาเคยเชื่อว่าคนเป็นทนายต้องมีคำตอบให้ลูกความทุกเรื่อง เชื่อว่าความขยันจะชดเชยความผิดพลาดได้ เชื่อว่าถ้าอ่านสำนวนละเอียดพอ เตรียมคำถามดีพอ และรู้จักใช้กฎหมายอย่างแม่นยำ ก็จะไม่มีอะไรเล็ดลอดสายตา

เขาเลิกเชื่อเช่นนั้นเมื่อเจ็ดปีก่อน

ไม่ใช่เพราะแพ้คดี แต่เพราะชนะ

ภาคิน เหลือบมอง กรอบ คำพิพากษา ที่ แขวน อยู่ บน ผนัง ด้านหลังโต๊ะ

แฟ้มคดี 417

กรอบไม้สีเข้ม กระจกใส มุมล่างมีรอยนิ้วมือจากวันที่เขาเคยยกขึ้นแขวนด้วยตัวเอง

เขาเคยภูมิใจในคดีนั้นมาก

คดี ฉ้อโกง เกี่ยวกับ การลงทุน ที่ มี เอกสาร ทางการเงิน จำนวนมาก พยานซับซ้อน และจำเลยยืนกรานมาตลอดว่าตนไม่รู้เห็นกับธุรกรรมสำคัญบางรายการ

ภาคินเป็นทนายโจทก์ร่วม เขาเตรียมคดีอยู่หลายเดือน อ่านเอกสารจนแทบจำตัวเลขได้ทุกหน้า และเชื่อว่าพยานหลักฐานที่ฝ่ายตนนำสืบจะพิสูจน์ความผิดได้

ในวันที่ศาลอ่านคำพิพากษาลงโทษวิศรุต พงษ์พิพัฒน์ เขาได้รับคำชมจากผู้ว่าจ้าง

ชายคนนั้นจับมือเขาแน่น บอกว่าเป็นทนายที่เก่งที่สุดคนหนึ่งที่เคยพบ

ภาคินยังจำความรู้สึกภูมิใจได้ จำได้แม้กระทั่งร้านอาหารที่ผู้ว่าจ้างพาไปเลี้ยงหลังอ่านคำพิพากษา

แต่สิ่งที่เขาจำได้ชัดกว่าอาหารมื้อนั้น คือสายตาของวิศรุตตอนถูกนำตัวออกจากห้องพิจารณา

วิศรุตไม่ด่าทอ ไม่ข่มขู่ ไม่โวยวาย เขาเพียงหันมามองภาคินแล้วถามว่า

“คุณเคยสงสัยเอกสารฉบับนั้นบ้างไหม”

ภาคินเงียบ เพราะตอนนั้นเขาคิดว่าไม่จำเป็นต้องตอบ

ศาลได้วินิจฉัยคดีแล้ว หลังจากนั้นไม่มีฝ่ายใดอุทธรณ์ คดีถึงที่สุดก่อนสิ้นปี

หน้าที่ของเขาสิ้นสุดแล้ว

แต่หลายเดือนต่อมา เขาได้รับข้อมูลบางอย่างที่ทำให้ต้องกลับไปอ่านเอกสารชุดเดิม

มีรายการธุรกรรมที่ระบุชื่อผู้อนุมัติไม่ตรงกับประวัติการเข้าใช้งาน มีรายงานอีกฉบับที่ไม่อยู่ในชุดพยานเอกสารที่เขาจำได้ว่านำสืบ และมีบางคนซึ่งเกี่ยวข้องกับระบบข้อมูลแต่ไม่เคยถูกถามถึงบทบาทอย่างจริงจัง

ทั้งหมดยังห่างไกลจากคำว่าคำพิพากษาผิดพลาด แต่ใกล้พอจะทำให้ภาคินเริ่มตั้งคำถามกับตัวเอง

เขาเคยตรวจหลักฐานจนเข้าใจจริง หรือเพียงตรวจจนมั่นใจ

ความแตกต่างระหว่างสองอย่างนั้นตามหลอกหลอนเขามาเจ็ดปี พร้อมกับคืนหนึ่งในเดือนมีนาคมปีนั้น คืนที่เขาตื่นขึ้นในโรงพยาบาลพร้อมแผลที่ศีรษะ และไม่เคยจำได้ครบว่าก่อนหน้านั้นเกิดอะไรขึ้น

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้ง

“พี่ภาคินคะ”

“เข้ามา”

รินลดา ศิริวัฒน์ เดินเข้ามาพร้อมแฟ้มเอกสารสามเล่มและกาแฟหนึ่งแก้ว

หญิงสาวอายุ 32 ปี สวมเสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงขายาวสีเข้ม ผมรวบไว้ด้านหลังเรียบร้อย

เธอทำงานที่สำนักงานนี้มาหกปี นานพอจะรู้ว่าภาคินไม่ชอบให้วางแก้วกาแฟทับเอกสาร และไม่ชอบคำว่า น่าจะใช่ ในรายงานที่ไม่มีหลักฐานรองรับ

รินลดาวางกาแฟไว้บนจานรองที่มุมโต๊ะ

“แฟ้มส่งต่องานที่เหลือค่ะ”

ภาคินหันกลับมา “ครบแล้ว?”

“ครบตามรายการค่ะ เหลือเอกสารต้นฉบับของลูกความสองรายที่รอรับคืน”

“แจ้งเขาหรือยัง”

“แจ้งแล้วค่ะ”

“กำหนดวันรับ?”

“ภายในสัปดาห์นี้”

“ดี”

รินลดามองกล่องกระดาษ

“พี่จะไปจริง ๆ เหรอคะ”

“ผมบอกไปแล้ว”

“หนูนึกว่าจะเปลี่ยนใจ”

ภาคินยิ้มบาง ๆ “ผมเปลี่ยนใจมาหลายรอบแล้ว”

“แล้วคราวนี้ไม่เปลี่ยน?”

“คงไม่”

รินลดาเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วเดินไปหยุดหน้ากรอบคำพิพากษา

“กรอบนี้จะเอากลับบ้านไหมคะ”

ภาคินมองตาม “ไม่รู้”

“หนูเก็บใส่กล่องให้?”

“ยังไม่ต้อง”

รินลดารู้ว่าคดีในกรอบนั้นเป็นเรื่องที่ภาคินไม่อยากพูดถึง แต่ไม่รู้รายละเอียดทั้งหมด

ภาคินไม่เคยเล่าให้เธอฟังว่าเหตุใดคดีที่เขาเคยชนะจึงทำให้เขาตัดสินใจเลิกว่าความ

เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะอธิบายให้คนอื่นเข้าใจได้อย่างไร ในมือเขาไม่มีอะไรบอกว่าตนเคยทำผิด มีเพียงความรู้สึกว่าครั้งหนึ่งเคยเชื่อเรื่องบางอย่างมากเกินไป

“พี่ภาคิน”

รินลดาเรียกอีกครั้ง

“ครับ”

“เมื่อเช้ามีผู้หญิงโทรมา”

“เรื่องอะไร”

“ขอให้พี่รับคดีอาญา”

ภาคินถอนหายใจ “คุณตอบว่าไง”

“หนูบอกว่าสำนักงานกำลังหยุดรับคดีใหม่”

“ดี”

“แต่เธอโทรมาอีก”

“ก็บอกเหมือนเดิม”

“หนูบอกแล้วค่ะ”

“แล้ว?”

รินลดามองเขา “เธอร้องไห้”

ภาคินเงียบไป

“เขาบอกว่าลูกชายถูกจับข้อหาฆ่าคน”

“ให้ติดต่อทนายอาญาคนอื่น เรามีรายชื่ออยู่แล้ว”

“หนูแนะนำไปสองคนค่ะ”

“แล้วทำไมยังเอามาบอกผม”

รินลดาเปิดแฟ้มสีดำที่ถืออยู่ หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งวางบนโต๊ะ

“เพราะลูกชายเธอไม่ยอมรับทนายคนอื่น”

ภาคินมองกระดาษ เป็นข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้ต้องหาคดีฆาตกรรม

ชื่อ

นาย นที อัครพงศ์

อายุ 29 ปี

อาชีพพนักงานส่งเอกสาร

ถูกจับในข้อกล่าวหาฆ่าผู้อื่นจากเหตุที่เกิดขึ้นในห้องชุดแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่

ภาคินอ่านผ่าน ๆ “คดีนี้มีพยานอะไร”

“จากข้อมูลที่แม่ผู้ต้องหาเล่า ตำรวจมีภาพกล้องวงจรปิดว่าเขาเข้าอาคาร และพบร่องรอยที่เชื่อมโยงเขากับห้องผู้ตายค่ะ”

“เขารับว่าเข้าไปไหม”

“แม่บอกว่าเขารับค่ะ”

“แล้วผู้เสียชีวิตเป็นใคร”

รินลดาเปิดหน้าถัดไป

“ผู้หญิงอายุสี่สิบเอ็ดปีค่ะ”

ภาคินหยิบแก้วกาแฟขึ้นมา

“ชื่ออะไร”

“ศศิธร เลิศอนันต์”

มือเขาหยุดอยู่กลางอากาศ

ชื่อที่รินลดาพูดพาเขาไปไกลกว่าข่าวฆาตกรรม มันพาเขากลับไปยังลายมือชื่อที่มุมล่างของเอกสารเมื่อเจ็ดปีก่อน

ศศิธร เลิศอนันต์

ผู้ตรวจสอบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

ผู้จัดทำรายงานบางส่วนในคดีวิศรุต

ภาคินค่อย ๆ วางแก้วกาแฟลง

“ชื่อเต็มอีกที”

รินลดามองเขา “ศศิธร เลิศอนันต์ค่ะ”

“อายุเท่าไร”

“สี่สิบเอ็ด”

“ทำงานอะไร”

“ตามข้อมูลเบื้องต้น เธอบริหารกิจการด้านจัดเก็บข้อมูลและเอกสารอิเล็กทรอนิกส์”

ภาคินเงียบไป รินลดาสังเกตสีหน้าเขา

“พี่รู้จักเหรอคะ”

“ผมเคยเห็นชื่อ”

“จากไหน”

ภาคินมองกรอบคำพิพากษาบนผนัง

“คดีเก่า”

“คดีอะไร”

เขาเว้นไปครู่หนึ่ง ก่อนถามกลับ

“ผู้หญิงคนนี้เสียชีวิตวันไหน”

“คืนวันที่สิบเอ็ดตุลาคมค่ะ”

“พบศพเมื่อไร”

“เช้าวันที่สิบสอง ตามที่ญาติแจ้ง”

“แล้วตำรวจจับนทีเมื่อไร”

“ช่วงวันเดียวกันค่ะ แต่ต้องถามรายละเอียดจากเจ้าหน้าที่อีกครั้ง”

ภาคินเริ่มสนใจ ไม่ใช่เพราะเชื่อว่าผู้ต้องหาบริสุทธิ์ แต่เพราะชื่อศศิธรเชื่อมกับคำถามที่ค้างอยู่ในใจเขามาตลอดเจ็ดปี

“แม่ผู้ต้องหาบอกไหมว่าทำไมลูกชายต้องการผม”

รินลดาเงียบไปครู่หนึ่ง

“บอกค่ะ”

“ว่าอะไร”

“เขาบอกว่ามีคนแนะนำชื่อพี่ไว้ก่อนเกิดเหตุ”

ภาคินขมวดคิ้ว “ใครแนะนำ”

“แม่เขาไม่ทราบ”

“แล้วนทีบอกเหตุผลไหม”

“บอกเพียงว่าถ้าต้องถูกดำเนินคดี อยากให้ทนายภาคินเป็นคนรับฟังเรื่องทั้งหมดก่อน”

ภาคินมองแฟ้ม “เรื่องทั้งหมด?”

“ค่ะ”

“เขาพูดอย่างนั้นจริง?”

“แม่เขาว่าอย่างนั้นค่ะ”

ภาคินถอนหายใจ “ริน ผมยังไม่รับคดี”

“หนูทราบ”

“และอย่าเพิ่งให้คำมั่นกับใคร”

“ค่ะ”

รินลดาเก็บเอกสารเข้าที่ แต่ก่อนเดินออก เธอหยุดหน้าประตู

“พี่ภาคิน”

“ครับ”

“แม่เขาฝากข้อความมาอีกประโยค”

“อะไร”

“เธอบอกว่าลูกชายพูดว่า ผู้หญิงที่ตายยังมีชีวิตอยู่ตอนเขาออกจากห้อง”

ภาคินเงยหน้า รินลดาพูดต่อ

“แต่เขาไม่ได้โทรเรียกรถพยาบาล”

ความเงียบเข้ามาแทนเสียงฝน

ภาคินมองแฟ้ม ถ้าคำกล่าวอ้างของนทีเป็นจริง เรื่องนี้จะมีคำถามสำคัญเกี่ยวกับลำดับเวลา การช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ และใครก็ตามที่เข้าไปในห้องหลังเขาออกมา แต่ตอนนี้มันเป็นแค่คำของผู้ต้องหา ที่ผ่านปากแม่และปากรินลดามาถึงเขาอีกสองทอด

“เขาอธิบายไหมว่าทำไมไม่โทรแจ้ง”

“ไม่ค่ะ”

“แล้วเขาเห็นคนอื่นในห้องหรือไม่”

“แม่เขาไม่รู้”

ภาคินคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนพูด

“ผมขอพบเขาได้ แต่ต้องแยกจากการตกลงรับว่าความระยะยาวก่อน”

รินลดาหยุด “พี่จะไป?”

“ไปฟังข้อเท็จจริง”

“แล้วจะรับคดีไหม”

“ยังไม่รู้”

รินลดามองเขา ก่อนยิ้มบาง ๆ

“หนูจะประสานตามขั้นตอนค่ะ”

เธอเดินออกจากห้อง

ภาคินกลับไปมองกรอบคำพิพากษาบนผนัง

ศศิธร วิศรุต นที

สามชื่อที่ไม่น่าจะมาเกี่ยวข้องกันได้ง่าย ๆ

แต่เขารู้ดีว่าในงานคดี เรื่องบังเอิญหลายเรื่องเป็นแค่เอกสารที่ยังอ่านไปไม่ถึงหน้าสุดท้าย

◆◆◆

เวลา 10.26 น.

ภาคินเปิดตู้เก็บเอกสารเก่า แฟ้มคดี 417 อยู่บนชั้นที่สอง สันแฟ้มซีดจนแทบอ่านไม่ออก

เขาหยิบลงมา ฝุ่นบาง ๆ ติดปลายนิ้ว

เมื่อเปิดหน้าแรก ภาพถ่ายวิศรุตก็ปรากฏขึ้น

ชายวัยประมาณ 50 ปีในเสื้อเชิ้ตสีฟ้า ใบหน้าซูบ สายตาเหนื่อยล้า

ภาคินจำได้ว่าในวันสอบพยาน ชายคนนี้เคยพูดว่า

“ผมเซ็นเอกสารจริง แต่ผมไม่ได้อนุมัติเงินทุกครั้งที่มีชื่อผมอยู่”

ตอนนั้นภาคินฟังมันเป็นแค่คำปฏิเสธธรรมดาของจำเลยคนหนึ่ง

เขามีรายการธุรกรรม มีรายงานผู้ตรวจสอบบัญชี และมีคำเบิกความของผู้เกี่ยวข้องกับระบบ ทั้งหมดดูสอดคล้องกัน

เขาไม่เคยคิดว่าความสอดคล้องนั้นอาจเกิดจากข้อมูลที่มีแหล่งเดียวกัน

ภาคินพลิกไปยังเอกสารรายงานตรวจสอบ ชื่อศศิธรปรากฏอยู่ด้านล่าง เธอลงชื่อรับรองสำเนาไว้ ตำแหน่งผู้จัดทำข้อมูล

เขาอ่านรายงานอีกครั้ง ช้ากว่าเดิม แล้วพบข้อความหนึ่งในช่องหมายเหตุ

ข้อมูลผู้ใช้งานบางรายการต้องตรวจสอบกับบันทึกต้นทางเพิ่มเติม

ภาคินหยุด เขาจำข้อความนี้ไม่ได้ หรือบางทีเขาเคยอ่านแล้วปัดผ่านไปว่าไม่สำคัญ

“ต้องตรวจเพิ่มเติม...” เขาพึมพำ

เมื่อเจ็ดปีก่อน ข้อมูลหลักส่วนอื่นดูหนักแน่นพอจะให้เขาอ่านผ่านบรรทัดนี้ไป

แต่วันนี้เขาเริ่มเข้าใจว่า หมายเหตุเล็ก ๆ บรรทัดเดียวบางทีหนักกว่าหน้ารายงานที่เต็มไปด้วยตัวเลข

โทรศัพท์บนโต๊ะดังขึ้น ภาคินรับ

“สวัสดีครับ”

เสียงผู้หญิงสูงวัยดังมา

“คุณทนายภาคินใช่ไหมคะ”

“ครับ”

“ฉันเป็นแม่ของนที”

ภาคินนั่งลง “สวัสดีครับ”

“น้องที่สำนักงานบอกว่าคุณอาจไปพบลูกฉัน”

“ผมแจ้งว่าขอพบเพื่อรับฟังข้อเท็จจริงก่อนครับ”

ผู้หญิงเงียบไป “คุณทนาย...” เสียงเธอสั่น

“ครับ”

“ลูกฉันไม่ได้เป็นคนเลว”

ภาคินมองแฟ้ม “ตอนนี้ผมยังไม่รู้ว่าเขาทำอะไรบ้างครับ”

“แต่เขาไม่เคยฆ่าใคร”

“ผมเข้าใจว่าคุณเชื่ออย่างนั้น”

“เขาเป็นคนกลัวเลือดด้วยซ้ำ”

ภาคินเงียบ เขาเคยได้ยินญาติผู้ต้องหาพูดประโยคคล้ายกันมาแล้วนับไม่ถ้วน

ลูกไม่เคยทำร้ายใคร สามีเป็นคนดี พี่ชายไม่มีทางโกงเงินเพื่อนเป็นคนซื่อสัตย์

คำพูดเหล่านั้นจริงก็ได้ แต่ไม่มีคำไหนเล่าว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องของศศิธร

“ผมขอถามเรื่องหนึ่งครับ”

“ค่ะ”

“ใครเป็นคนแนะนำชื่อผมให้นที”

ผู้หญิงเงียบไปนาน ก่อนตอบเสียงเบา “เมื่อเช้าฉันไม่กล้าบอกน้องที่รับสาย พ่อเขาค่ะ”

ภาคินหยุดปากกา “พ่อเขาชื่ออะไรครับ”

“วิศรุต”

ความเงียบเกิดขึ้นทันที ภาคินมองภาพชายในแฟ้ม

“วิศรุต พงษ์พิพัฒน์?”

“ค่ะ”

ภาคินลุกขึ้นจากเก้าอี้

“นทีเป็นลูกวิศรุต?”

“ใช่ค่ะ”

“แต่ใช้นามสกุลคุณ?”

“ใช่ค่ะ”

“วิศรุตยังมีชีวิตอยู่หรือไม่”

ปลายสายเงียบไปนาน ภาคินรอ ก่อนผู้หญิงจะตอบ

“ฉันได้รับแจ้งว่าเขาตายเมื่อหลายปีก่อน”

“ได้รับแจ้งจากใคร”

“จากเจ้าหน้าที่ค่ะ”

“มีเอกสารการเสียชีวิต?”

“มีค่ะ”

“แล้วทำไมคุณถึงบอกว่าเขาแนะนำชื่อผมให้นที”

เสียงผู้หญิงเริ่มสั่น

“เพราะนทีเพิ่งบอกฉันเมื่อวาน”

“บอกว่าอะไร”

“บอกว่าพ่อเคยสั่งไว้”

ภาคินขมวดคิ้ว “สั่งไว้ตั้งแต่เมื่อไร”

“ฉันไม่รู้ค่ะ”

“แล้วเขาพูดอะไรอีก”

ผู้หญิงเงียบ ก่อนตอบเบามาก

“บอกว่าถ้าเกิดอะไรขึ้น ให้ไปหาทนายที่เคยทำคดีพ่อ”

ภาคินมองภาพวิศรุต

“ทำไม”

“เขาไม่ยอมบอก”

“แล้วนทีรู้จักศศิธรมาก่อนหรือไม่”

“ฉันไม่ทราบ”

“รู้ไหมว่าทำไมเขาไปที่คอนโด”

“เขาบอกว่าไปส่งเอกสาร”

ภาคินหยุด เอกสาร อีกแล้ว

“เอกสารอะไร”

“ฉันไม่รู้ค่ะ”

“เขาทำงานส่งเอกสารตามปกติ?”

“ค่ะ”

“แล้วมีอะไรผิดปกติก่อนถูกจับไหม”

ผู้หญิงเงียบไป ก่อนพูด

“มีค่ะ”

“อะไร”

“เขาได้เงินก้อนหนึ่งมา”

ภาคินนั่งตัวตรง “จำนวนเท่าไร”

“หนึ่งแสนบาท”

“จากใคร”

“ไม่ทราบค่ะ”

“เมื่อไร”

“ก่อนเกิดเรื่องไม่กี่วัน”

ภาคินจดคำตอบ “เขาบอกว่าได้เงินจากงานอะไร”

“งานพิเศษค่ะ”

“มีหลักฐานการรับเงินไหม”

“น่าจะมีรายการในบัญชี”

“แล้วคุณเคยถามเขาว่าเป็นงานอะไร”

ผู้หญิงเริ่มร้องไห้

“ถามค่ะ”

“เขาตอบว่าอะไร”

“บอกว่าไม่ต้องห่วง”

ภาคินเงียบ ผู้หญิงพูดต่อ

“คุณทนาย ฉันไม่รู้ว่าลูกไปทำอะไรมา”

“ครับ”

“แต่ฉันไม่อยากให้เขาต้องรับผิดเรื่องที่ไม่ได้ทำ”

ภาคินมองภาพวิศรุต แล้วนึกถึงคำถามในห้องพิจารณาเมื่อเจ็ดปีก่อน

คุณเคยสงสัยเอกสารฉบับนั้นบ้างไหม

เขายังจำได้ว่าตอนนั้นตัวเองเงียบ วันนี้เขาตอบหญิงปลายสายอย่างช้า ๆ

“ผมจะไปพบเขา แล้วไล่ดูสิ่งที่เขาเล่าทีละเรื่องครับ แต่ผมยังไม่รับปากว่าข้อเท็จจริงจะออกมาอย่างไร”

“ขอบคุณค่ะ”

“และผมขอให้คุณอย่าเพิ่งส่งต่อข้อมูลเกี่ยวกับคดีให้บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องโดยไม่จำเป็น”

“ค่ะ”

ก่อนวางสาย ผู้หญิงถามอีกครั้ง

“คุณทนาย”

“ครับ”

“คุณเคยรู้จักพ่อของนทีใช่ไหมคะ”

ภาคินมองภาพวิศรุต

“เคยครับ”

“แล้วคุณคิดว่าเขาเป็นคนผิดไหม”

ภาคินเงียบไปนาน คำถามนี้เขาเคยตอบได้ทันทีเมื่อเจ็ดปีก่อน แต่วันนี้เขาตอบต่างออกไป

“มีคำพิพากษาในคดีนั้นครับ”

“แล้ว?”

ภาคินมองหมายเหตุบรรทัดนั้นในรายงาน

“แต่ผมยังมีบางเรื่องที่ต้องดูให้ชัด”

เสียงปลายสายเงียบ ก่อนผู้หญิงตอบ

“ฉันหวังว่าคุณจะได้รู้ความจริง”

ภาคินวางโทรศัพท์ เขาไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นหมายถึงความจริงเรื่องใด เรื่องนที เรื่องวิศรุต หรือเรื่องศศิธร

แต่เขารู้แล้วว่าการไปพบผู้ต้องหาคนนี้จะพาเขาไปไกลกว่าคดีฆาตกรรมธรรมดาคดีหนึ่ง

◆◆◆

เวลา 11.18 น.

รินลดาเดินกลับเข้ามา

“พี่ภาคินคะ”

“ครับ”

“ประสานการเข้าพบผู้ต้องหาแล้วค่ะ”

“เมื่อไร”

“บ่ายโมงครึ่ง ตามเวลาที่เจ้าหน้าที่แจ้งว่าดำเนินการได้”

“เตรียมบัตรทนาย เอกสารที่จำเป็น และสมุดบันทึก”

“ค่ะ”

รินลดามองแฟ้มคดีเก่าบนโต๊ะ

“พี่เปิดคดีวิศรุตอีกแล้ว?”

“ครับ”

“เกี่ยวกับนที?”

“นทีเป็นลูกเขา”

เธอหยุด “จริงเหรอคะ”

“แม่เขายืนยัน แต่ต้องดูข้อมูลบุคคลอีกครั้ง”

“แล้วศศิธร?”

ภาคินหยิบรายงานขึ้นมา

“ชื่อเธออยู่ในสำนวนนี้”

รินลดารับเอกสารไปดู

“เธอทำรายงานข้อมูลให้คดีนั้น?”

“ใช่”

“แล้วพี่คิดว่าการตายของเธอเกี่ยวกับคดีเก่า?”

ภาคินส่ายหน้า “ยังไม่มีหลักฐาน”

“แต่พี่สงสัย”

“ใช่”

รินลดารู้ดีว่าภาคินจะไม่ใช้คำว่าเกี่ยวข้องจนกว่าจะมีเหตุรองรับ

“พี่จะรับคดีนทีไหม” เธอถามอีกครั้ง

ภาคินมองแฟ้มใหม่ ชื่อชายหนุ่มที่เขายังไม่เคยพบ ผู้ต้องหาคดีฆาตกรรม คนที่รับเงิน 100,000 บาทก่อนเกิดเหตุ คนที่เข้าไปในห้องผู้เสียชีวิต และคนที่อ้างว่าศศิธรยังมีชีวิตตอนเขาออกมา

“ผมจะตัดสินใจหลังพบเขา”

ก่อนเดินออกจากห้อง รินลดาหันกลับมา

“พี่ภาคิน”

“ครับ”

“ถ้าเขาโกหกพี่ล่ะ”

ภาคินมองเธอ “ผมก็ต้องรู้ให้ได้ว่าเขาโกหกเรื่องอะไร”

“แล้วถ้าเขาฆ่าจริง”

เขาเงียบไปครู่หนึ่ง

“ผมก็ต้องทำหน้าที่ตามกฎหมายโดยไม่สร้างเรื่องเท็จให้เขา”

“ค่ะ”

รินลดาเดินออกไป ภาคินอยู่ตามลำพัง เขามองกล่องกระดาษใบที่สี่ กล่องที่ยังว่างเปล่า ตั้งใจไว้สำหรับแฟ้มคดีสุดท้าย

ตอนนี้เขาไม่แน่ใจว่าจะได้ใช้มันเมื่อไร

เสียงฝนเริ่มตกหนักขึ้น

ภาคินเดินไปที่หน้าต่าง มองถนนเปียกน้ำ แล้วนึกถึงคำถามของวิศรุตเมื่อเจ็ดปีก่อน

คุณเคยสงสัยเอกสารฉบับนั้นบ้างไหม

ครั้งนั้นเขาไม่ตอบ ครั้งนี้เขาตั้งใจแล้วว่าจะไม่ทำเหมือนเดิม

ภาคินดึงกระดาษเปล่ามาวางข้างแฟ้ม ชื่อนทีบอกเขาได้แค่ว่าใครถูกจับ ชื่อศศิธรบนรายงานบอกได้แค่ว่าใครลงชื่อ เขาเขียนสิ่งที่จะถามในการพบครั้งแรก แล้วเว้นช่องใต้แต่ละข้อไว้ ช่องเหล่านั้นเก็บไว้ให้คำตอบที่เขาจะได้ยินจากปากคนอื่น

บนโต๊ะ โทรศัพท์มือถือสั่น ข้อความจากรินลดา

พี่คะ มีเอกสารส่งมาถึงสำนักงานก่อนหน้านี้ แต่เพิ่งตรวจรายการรับเอกสารพบว่าเกี่ยวกับคุณศศิธร

ภาคินหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา พิมพ์ตอบ

เอกสารอะไร

ไม่ถึงหนึ่งนาที รินลดาเดินกลับเข้ามา ในมือมีซองไปรษณีย์สีน้ำตาล

“นี่ค่ะ”

ภาคินมองซอง จ่าหน้าถึงสำนักงานกฎหมายวรเดช ชื่อผู้ส่งคือ

ศศิธร เลิศอนันต์

วันที่รับฝากก่อนวันเสียชีวิต

ภาคินเงยหน้า “เอกสารนี้มาถึงเมื่อไร”

“เมื่อวานค่ะ แต่ผู้ส่งฝากไว้ก่อนเกิดเหตุ”

“ดูเลขติดตามแล้ว?”

“ดูแล้วค่ะ”

เขารับซองมา พลิกดูสภาพภายนอกและข้อมูลการส่ง ก่อนเปิดอย่างระมัดระวัง

ภายในมีเอกสารเพียงสองแผ่น แผ่นแรกเป็นสำเนารายงานตรวจข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ลงวันที่ 21 มีนาคม 2562 มีข้อความหนึ่งถูกวงด้วยปากกาสีแดง

ข้อมูลผู้อนุมัติธุรกรรมไม่สอดคล้องกับประวัติการเข้าใช้งานระบบ

หมายเหตุในแฟ้มเก่าเคยทิ้งข้อสงสัยเรื่องข้อมูลผู้ใช้งานไว้ รายงานตรงหน้าระบุปัญหานั้นชัดขึ้น พร้อมรายละเอียดที่เขาต้องเทียบทีละรายการ

มีหมายเลขธุรกรรม วันเวลา และชื่อบุคคลที่ถูกระบุเป็นผู้อนุมัติ

วิศรุต พงษ์พิพัฒน์

ภาคินพลิกเอกสารแผ่นที่สอง เป็นจดหมายสั้น ๆ

ถึงทนายภาคิน

ฉันทราบว่าคุณเคยทำคดีวิศรุต

ฉันมีข้อมูลบางส่วนที่คุณอาจไม่เคยได้รับ

ฉันไม่ขอให้คุณเชื่อว่าคำพิพากษาผิดพลาด

ฉันขอเพียงให้คุณตรวจว่าข้อมูลที่ถูกใช้เป็นหลักฐานมาจากต้นทางใด

ภาคินอ่านต่อ

หากคุณต้องการตรวจ ฉันพร้อมส่งมอบข้อมูลตามวิธีที่ถูกต้อง

แต่ถ้าฉันไม่สามารถติดต่อคุณได้อีก ขอให้คุณเริ่มจากรายการธุรกรรมที่วงไว้

เพราะคนที่ถูกระบุชื่อว่าอนุมัติ อาจไม่ใช่คนที่กดอนุมัติจริง

ภาคินหยุด ใต้ข้อความมีลายมือชื่อ

ศศิธร เลิศอนันต์

และวันที่

10 ตุลาคม 2569

หนึ่งวันก่อนเธอถูกฆ่า

ภาคินอ่านจดหมายซ้ำ ไม่มีคำขู่ ไม่มีการกล่าวหาว่าใครเป็นคนฆ่า ไม่มีรหัสลับ มีเพียงคำขอให้กลับไปดูข้อมูลที่น่าจะมีปัญหา

แต่ตรงมุมล่างของรายงานมีข้อความเขียนด้วยลายมืออีกหนึ่งบรรทัด

หากต้องถามใครก่อน ให้ถามคนที่นำซองเอกสารไปส่งฉัน

ภาคินเงยหน้า รินลดายืนอยู่ตรงประตู

“พี่เป็นอะไรคะ”

เขามองแฟ้มคดีนที คนส่งเอกสาร ชายที่ถูกจับข้อหาฆ่า และคนที่กำลังรอเขาอยู่ที่สถานีตำรวจ

ภาคินหยิบเสื้อสูทขึ้นมา

“ริน”

“คะ”

“เลื่อนเวลาที่จะเก็บของออกไปก่อน”

เธอหยุด “พี่เปลี่ยนใจไม่ปิดสำนักงานแล้ว?”

“ยัง”

“แล้วทำไม”

ภาคินมองจดหมายของศศิธร

“คนที่เธอให้ไปถาม กำลังรอผมอยู่ที่สถานี”

รินลดามองจากจดหมายไปยังแฟ้มสีดำ

“หนูเตรียมเอกสารเข้าพบไว้แล้วค่ะ”

“ขอบคุณ ผมจะไปฟังเขาก่อน”

ภาคินเก็บจดหมายลงในซอง แล้วหยิบแฟ้มสีดำขึ้นมา

ก่อนออกจากห้อง เขาหันกลับไปมองกล่องกระดาษสี่ใบ กล่องสุดท้ายยังว่างเปล่า ใต้กรอบคำพิพากษาที่เขาเคยคิดว่าปิดเรื่องของวิศรุตไปแล้ว

เขามองเลขแฟ้มคดี 417 อีกครั้ง

วันนี้คนที่รอเขาอยู่ไม่ใช่วิศรุต

เป็นลูกชายของวิศรุต

ภาคินดึงประตูปิด โดยยังถือจดหมายของศศิธรไว้ในมือ

บทที่ 2

ห้องสอบสวน

13 ตุลาคม 2569 เวลา 13.21 น. —
สถานีตำรวจแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่

ภาคินไม่ชอบห้องสอบสวนที่มีนาฬิกาแขวนอยู่ตรงข้ามผู้ต้องหา

เขาเคยเห็นคนเฝ้ามองเข็มนาฬิกาแทบตลอดการปรึกษา ตอบเร็วขึ้นเรื่อย ๆ ราวกับคำตอบที่รีบพูดจะพาให้ออกจากห้องได้เร็วขึ้น

ในห้องเล็ก ๆ ชั้นสองของสถานีตำรวจ มีนาฬิกาแบบนั้นอยู่หนึ่งเรือน มันเดินเร็วกว่านาฬิกาข้อมือของภาคินสี่นาที เขาสังเกตเห็นตั้งแต่เดินเข้ามา

รินลดานั่งอยู่ข้างเขา เปิดสมุดบันทึกหน้าใหม่ ส่วนแฟ้มคดีสีดำวางปิดอยู่กลางโต๊ะ

ประตูห้องเปิดออก เจ้าหน้าที่ตำรวจนำชายหนุ่มคนหนึ่งเข้ามา

“นที อัครพงศ์ครับ”

ภาคินเงยหน้า ชายหนุ่มอายุ 29 ปี รูปร่างผอม สวมเสื้อยืดสีเทาและกางเกงขายาวสีดำ ใต้ตาคล้ำ ใบหน้ามีหนวดเคราขึ้นบาง ๆ เหมือนคนที่หลายวันมานี้ไม่มีโอกาสอาบน้ำอย่างสบายใจ ตรงข้อมือขวามีรอยแดงเป็นวง

นทีหยุดตรงประตูเมื่อเห็นภาคิน สายตาของเขาเปลี่ยนทันที

ไม่ใช่ความดีใจ แต่เป็นความรู้สึกคล้ายคนที่รอความช่วยเหลือมานานจนเริ่มไม่เชื่อว่าจะมีใครมาจริง

“ทนายภาคิน?”

“ครับ”

นทียกมือไหว้ “ผมนึกว่าคุณจะไม่มา”

ภาคินรับไหว้ “นั่งก่อนครับ”

ชายหนุ่มนั่งลงตรงข้าม เจ้าหน้าที่แจ้งเรื่องการเข้าพบ แล้วออกจากห้องไป ปล่อยให้ทนายปรึกษากับผู้ต้องหาตามลำพัง

ภาคินรอจนประตูปิด จึงหยิบบัตรทนายความและเอกสารที่เกี่ยวข้องวางไว้ด้านข้าง

“คุณนที ผมขอแนะนำตัวให้ชัดก่อน ผมภาคิน วรเดช ส่วนคนนี้ทนายรินลดา”

“สวัสดีค่ะ”

นทีมองทั้งสองคน “คุณจะเป็นทนายให้ผมใช่ไหมครับ”

“วันนี้ผมมารับฟังข้อเท็จจริงก่อน ยังไม่ได้ตกลงว่าจะรับว่าความตลอดคดี”

สีหน้าชายหนุ่มเปลี่ยนไป

“ทำไมครับ”

“เพราะผมยังไม่รู้เรื่องของคุณมากพอ”

“แต่ผมไม่ได้ฆ่าเธอ”

“ผมยังไม่ได้ถามว่าคุณฆ่าหรือไม่”

นทีนิ่ง ภาคินเปิดสมุด

“ผมอยากให้คุณเข้าใจเรื่องหนึ่งก่อน”

“ครับ”

“ผมมาฟังเรื่องและดูแลสิทธิของคุณ ไม่ได้มาตัดสินว่าคุณผิดหรือไม่ แต่ถ้าจะช่วยกันได้ คุณต้องเล่าตามที่เกิดขึ้นจริง รวมถึงเรื่องที่คิดว่าจะทำให้ตัวเองเสียเปรียบ”

นทีก้มมองมือ “ถ้ามันทำให้ผมดูแย่ล่ะครับ”

“ผมต้องรู้ไว้ก่อน จะได้ให้คำปรึกษาคุณได้ตรงเรื่อง แต่ผมจะไม่ช่วยสร้างเรื่องเท็จ”

นทีเงยหน้าแล้วพยักหน้า ภาคินมองเขาอยู่ครู่หนึ่ง

“ทีนี้ตอบผมหนึ่งข้อ”

“ครับ”

“ทำไมต้องเป็นผม”

นทีมองประตูห้องอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนหันกลับมา

“พ่อผมบอกให้มาหาคุณ”

“พ่อคุณชื่ออะไร”

“วิศรุต พงษ์พิพัฒน์”

ภาคินวางปากกา แม้จะรู้เรื่องนี้จากมารดานทีแล้ว แต่การได้ยินชื่อวิศรุตจากปากลูกชายทำให้บางอย่างในอกเขาหนักขึ้น

“คุณเป็นลูกวิศรุต?”

“ครับ”

“แต่ใช้นามสกุลแม่?”

“ครับ”

“พ่อคุณเคยพูดถึงผมว่าอย่างไร”

นทีเม้มปาก “บอกว่าถ้าผมมีปัญหาใหญ่ แล้วไม่รู้ว่าจะเชื่อใคร ให้ไปหาทนายภาคิน”

“เขาบอกเมื่อไร”

“นานแล้วครับ”

“ก่อนเขาเสียชีวิต?”

นทีเงยหน้าอย่างรวดเร็ว ภาคินสังเกตเห็น

“ผมถามผิดหรือ”

ชายหนุ่มส่ายหน้า

“เปล่าครับ”

“คุณเคยได้รับแจ้งว่าพ่อเสียชีวิต?”

“ครับ”

“แล้วคุณสงสัยอะไรเกี่ยวกับการเสียชีวิตของเขาหรือเปล่า”

นทีเงียบไปนาน “มีเรื่องที่ผมยังไม่แน่ใจ”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องที่ว่าพ่อตายจริงหรือเปล่า”

รินลดาหยุดปากกา สีหน้าภาคินยังนิ่งเหมือนเดิม

“อะไรทำให้คุณสงสัย”

“ผมไม่เคยเห็นหน้าเขาตอนรับศพ”

“เพราะอะไร”

“เขาบอกว่าไม่ควรเปิดดูครับ”

“ใครบอก”

“คนที่จัดการเรื่องศพ”

“คุณมีเอกสารการเสียชีวิตไหม”

“แม่เก็บไว้”

“เรื่องนี้ต้องกลับมาดูอีกครั้ง แต่วันนี้ผมต้องเข้าใจคดีฆาตกรรมของคุณก่อน”

นทีก้มหน้า “ครับ”

“คุณศศิธร เลิศอนันต์ คุณรู้จักเธอไหม”

“ไม่เคยเจอมาก่อนคืนเกิดเหตุ”

“เคยได้ยินชื่อ?”

“เคยครับ”

“จากใคร”

นทีลังเล “คนที่จ้างผม”

ภาคินหยุดปากกา “คุณได้รับค่าจ้างให้ไปพบเธอ?”

“ครับ”

“จำนวนเท่าไร”

“หนึ่งแสนบาท”

รินลดาเงยหน้า ภาคินยังคงนิ่ง

“ค่าจ้างส่งเอกสารหนึ่งแสนบาท?”

“ครับ”

“คุณคิดว่ามันเป็นค่าจ้างปกติไหม”

นทีส่ายหน้า “ไม่ครับ”

“แล้วทำไมรับ”

ชายหนุ่มก้มลงมองมือ

“แม่ผมมีหนี้”

“เท่าไร”

“ประมาณสามแสน”

“หนี้อะไร”

“เงินกู้กับค่าใช้จ่ายรักษาตัวช่วงก่อนหน้านี้ครับ”

“มีหลักฐาน?”

“มีครับ”

ภาคินจด “ใครเสนอเงินให้คุณ”

นทีเงียบ ภาคินรอ สิบวินาที ยี่สิบวินาที

ชายหนุ่มเริ่มบีบนิ้วตัวเอง

“คุณนที”

“ครับ”

“ถ้าคุณกลัวใคร ผมอยากให้คุณบอกตามจริงว่ากลัวอะไร แต่ไม่จำเป็นต้องแต่งเรื่องอื่นขึ้นมาแทน”

นทีเงยหน้า “ถ้าผมพูดชื่อเขา แม่ผมจะเป็นอันตราย”

“เขาขู่คุณอย่างนั้น?”

“ครับ”

“ขู่เมื่อไร”

“ก่อนผมถูกจับ”

“มีข้อความหรือบันทึกการติดต่อไหม”

“มีในโทรศัพท์ครับ”

“โทรศัพท์อยู่กับตำรวจ?”

“ครับ”

“เขาขู่ว่าอย่างไร”

นทีกลืนน้ำลาย “บอกว่าถ้าผมทำงานไม่เรียบร้อย แม่จะเดือดร้อน”

“แล้วเขารู้ที่อยู่แม่คุณ?”

“รู้ครับ”

“เคยส่งภาพหรือข้อมูลที่ทำให้คุณเชื่อว่าเขาติดตามแม่หรือไม่”

“เคยส่งรูปแม่ตอนอยู่ตลาดครับ”

ภาคินจดรายละเอียด

“คุณแจ้งตำรวจเรื่องข่มขู่หรือยัง”

นทีส่ายหน้า “ไม่กล้า”

“ผมเข้าใจว่าคุณกลัว แต่เรื่องความปลอดภัยของแม่ต้องได้รับการประเมินและแจ้งผู้เกี่ยวข้องอย่างเหมาะสม ผมจะไม่รับปากว่าทำให้ไม่มีอันตรายได้ แต่เรื่องนี้ไม่ควรถูกละเลย”

นทีพยักหน้า น้ำตาคลอ

“ครับ”

“ทีนี้ผมถามอีกครั้ง ใครจ้างคุณ”

นทีหลับตา ก่อนตอบเบา ๆ

“ผมไม่รู้ชื่อจริง”

“เขาแนะนำตัวว่าอะไร”

“คุณเดช”

ภาคินหยุดปากกาเพียงเล็กน้อย

“เดช?”

“ครับ”

“คุณเคยพบตัวไหม”

“เคย”

“กี่ครั้ง”

“สองครั้ง”

“ลักษณะอย่างไร”

“อายุประมาณห้าสิบกว่า แต่งตัวดี ใส่สูท”

“มีคนอื่นอยู่ด้วยไหม”

“ครั้งหนึ่งมีผู้หญิงครับ”

“คุณรู้จักผู้หญิงคนนั้นไหม”

“ไม่ครับ”

ภาคินจดคำว่า เดช ลงไปตามที่นทีพูด

“คุณเดชให้คุณทำอะไร”

“ไปส่งซองเอกสาร”

“ที่ไหน”

“คอนโดคุณศศิธร”

“เวลา?”

“คืนวันที่สิบเอ็ด ประมาณสี่ทุ่มกว่า”

“เขาสั่งอย่างอื่นไหม”

นทีเงียบ ภาคินวางปากกา

“คุณนที”

ชายหนุ่มหลบตา “มีครับ”

“อะไร”

“ให้ผมเข้าไปในห้อง”

“แล้ว?”

“วางซองไว้บนโต๊ะ”

“อะไรอีก”

เสียงนทีเบาลงจนเกือบเป็นกระซิบ

“ให้ผมแตะแก้วน้ำ”

ห้องเงียบลง รินลดาเงยหน้าทันที

“แตะแก้วน้ำ?”

“ครับ”

“ทำไม”

“เขาบอกว่าเป็นหลักฐานว่าผมเข้าไปจริง”

“แล้วคุณเชื่อหรือ”

นทีก้มหน้า “ไม่ทั้งหมดครับ”

“คุณสงสัยอะไร”

“ผมคิดว่ามันแปลก”

“แล้วทำไมยังทำ”

“เพราะเงินครับ”

คำตอบนั้นดังชัดกว่าเดิม นทีเงยหน้าขึ้น

“ผมรู้ว่ามันแปลก ผมรู้ว่าไม่ควรรับงาน แต่ผมคิดว่าแค่เข้าไปวางซองแล้วออกมา คงไม่มีใครเดือดร้อน”

ภาคิน มอง เขา “แต่ คุณ ก็ เข้าไป ใน ห้อง คนอื่น โดย ไม่ ได้รับอนุญาตจากเจ้าของห้องโดยตรง”

“ครับ”

“และทำตามคำสั่งที่คุณไม่เข้าใจ”

“ครับ”

“เรื่องนี้อาจมีผลทางกฎหมายแยกจากข้อกล่าวหาฆ่า”

“ผมรู้แล้วครับ”

ภาคินเอนหลัง นี่เป็นรายละเอียดสำคัญที่สุดที่เขาได้ยินตั้งแต่เริ่มสนทนา

ผู้ต้องหาคนนี้ได้รับเงินเพื่อไปทิ้งร่องรอยว่าตนเคยอยู่ที่นั่นและยอมรับว่าทำตามคำสั่งนั้นจริง ส่วนเขารู้หรือเปล่าว่าจะมีการฆาตกรรม เรื่องนั้นเป็นคนละคำถาม และคำตอบต้องหนักกว่าคำเล่าในห้องนี้

“คุณนที”

“ครับ”

“คุณเดชบอกไหมว่าศศิธรจะอยู่ในห้อง”

“บอกว่าไม่อยู่”

“แล้วคุณเข้าห้องได้อย่างไร”

“ประตูไม่ได้ล็อกครับ”

“คุณได้รับกุญแจหรือรหัสเข้าอาคาร?”

“เขาส่งรหัสผ่านเข้าอาคารมาให้”

“ทางไหน”

“ข้อความโทรศัพท์”

“แล้วประตูห้อง?”

“ผมลองผลัก มันเปิด”

“คุณคิดว่าใครเป็นคนเปิดทิ้งไว้”

“ไม่รู้ครับ”

ภาคินจด “คุณเข้าไปเวลาเท่าไร”

“ประมาณห้าทุ่ม”

“แน่ใจ?”

“ผมไม่ได้ดูนาฬิกาตอนเข้า”

“แล้วทำไมบอกว่าห้าทุ่ม”

“เพราะตอนออกมาผมดูโทรศัพท์ เวลาเลยห้าทุ่มไปแล้ว”

“กี่นาที”

นทีหลับตาคิด “ประมาณเจ็ดหรือแปดนาทีครับ”

ภาคินขีดเส้นใต้

ต้องตรวจเวลาโทรศัพท์และกล้อง

“แล้วคุณอยู่ในห้องนานเท่าไร”

“ไม่นานครับ”

“ประมาณ?”

“สี่ห้านาที”

“คุณรู้จากอะไร”

“ผมเดา”

“ถ้าอย่างนั้นให้บอกว่าเป็นเวลาที่คุณกะเอาจากความรู้สึก ไม่ใช่เวลาที่ดูจากนาฬิกา”

“ครับ”

“เล่าต่อ คุณเข้าห้องแล้วเห็นอะไร”

นทีเงียบไป มือทั้งสองเริ่มสั่น

“เห็นผู้หญิงนอนอยู่บนพื้น”

“ตรงไหน”

“ใกล้โต๊ะกินข้าว”

“สภาพเป็นอย่างไร”

“มีเลือด”

“ตรงไหน”

“ศีรษะครับ”

“เธอขยับตัวไหม”

“ขยับ”

“คุณทำอะไร”

“ผมเดินเข้าไปเรียก”

“เธอตอบ?”

“ตอบครับ”

“พูดว่าอะไร”

“บอกว่าอย่าเปิดซอง”

ภาคินหยุดปากกา “ซองที่คุณถือมา?”

“ครับ”

“แล้วคุณทำอะไร”

“ผมวางซองบนโต๊ะ”

“ก่อนหรือหลังพบเธอ”

นทีนิ่งคิด “หลังครับ”

“แน่ใจ?”

“ผมจำได้ว่าถือซองอยู่ตอนเดินเข้าไปหาเธอ”

“แล้วคุณแตะแก้วน้ำเมื่อไร”

ชายหนุ่มนิ่งไป

“ตอนนั้นคุณเห็นเธอแล้วหรือยัง”

“ยังครับ”

“คุณเข้าไป แตะแก้ว แล้วค่อยเดินไปเห็นเธอ?”

นทีขมวดคิ้ว “ไม่ใช่ครับ”

ภาคินหยุด “เล่าใหม่ตามที่จำได้ อย่าพยายามทำให้เรื่องฟังดูเรียบร้อย”

นทีสูดลมหายใจ “ผมเปิดประตู เห็นโต๊ะอยู่ด้านหน้า ผมเดินไปวางซอง”

“ครับ”

“เห็นแก้วน้ำสองใบ”

“แล้ว?”

“ผมแตะใบหนึ่ง”

“ใบไหน”

“ใบที่อยู่ใกล้ขอบโต๊ะ”

“แล้วคุณเห็นศศิธร?”

“ครับ”

“เธออยู่ตรงไหน”

“บนพื้นอีกด้านหนึ่ง”

ภาคินมองเขา “เมื่อกี้คุณบอกว่ายังถือซองอยู่ตอนเข้าไปหาเธอ แต่คราวนี้บอกว่าวางซองก่อนแล้ว”

นทีหน้าซีด “ผมพูดไม่ถูกครับ”

“ตรงนี้คุณจำได้แค่ไหน”

ชายหนุ่มเงียบ ก่อนตอบ

“ผมตกใจมาก จำลำดับบางอย่างไม่ชัด”

“ถ้าไม่แน่ใจ ให้บอกว่าไม่แน่ใจ ผมจะไม่เติมความทรงจำให้คุณ”

นทีน้ำตาไหล “ครับ”

◆◆◆

เวลา 14.12 น.

ภาคิน ปิดปากกา “คุณ นที ผม จะ ถาม เรื่อง ที่ คุณ ศศิธร ยังมีชีวิต”

“ครับ”

“เธอพูดกับคุณกี่ประโยค”

“ไม่มาก”

“จำได้ไหมว่าอะไรบ้าง”

นทีหลับตา “เธอบอกว่าอย่าเปิดซอง”

“ครับ”

“แล้วบอกว่าให้ผมออกไป”

“แล้ว?”

“ผมถามว่าให้โทรเรียกรถพยาบาลไหม”

“เธอตอบว่าอะไร”

“เธอส่ายหน้า”

“แล้วพูดอะไร”

นทีนิ่งคิด “บอกว่าอย่าให้พวกเขารู้”

“พวกเขาคือใคร”

“ผมไม่รู้”

“คุณถามไหม”

“ไม่ได้ถาม”

“แล้วคุณโทรแจ้งหน่วยฉุกเฉินหรือไม่”

“ไม่ได้โทรครับ”

“ทำไม”

“ผมกลัว”

ภาคินมองเขา “กลัวตำรวจ?”

“กลัวว่าคนที่จ้างผมจะรู้ว่าผมพบเธอบาดเจ็บ”

“ทำไมถึงกลัวอย่างนั้น”

นทีส่ายหน้า “ผมไม่รู้”

ภาคินเงียบไปครู่หนึ่ง

“คุณนที คุณเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังบาดเจ็บ และไม่ได้โทรขอความช่วยเหลือ เรื่องนี้เป็นข้อเท็จจริงที่ต้องรับผิดชอบอธิบายตามจริง”

นทีก้มหน้า “ครับ”

“ผมไม่ต้องการให้คุณสร้างเหตุผลภายหลังเพื่อทำให้ตัวเองดูดีขึ้น”

“ผมเข้าใจ”

“แล้วคุณทำอะไรหลังจากนั้น”

“ผมวิ่งออกจากห้อง”

“ผ่านทางไหน”

“ประตูเดิม”

“คุณเห็นใครที่ทางเดินไหม”

“ไม่เห็น”

“ได้ยินอะไรไหม”

นทีชะงัก ภาคินสังเกตเห็นทันที

“คุณได้ยินอะไร”

“เหมือนมีประตูปิด”

“จากที่ไหน”

“ด้านในห้องครับ”

“ประตูห้องนอน?”

“ผมไม่รู้”

“คุณเห็นคนปิด?”

“ไม่เห็น”

“แล้วคุณออกมาเลย?”

“ครับ”

ภาคินจดไว้ เสียงประตูปิดเสียงเดียวยังบอกได้หลายอย่าง ลมอุปกรณ์ในห้อง หรือมือของใครบางคน แต่มันเป็นรายละเอียดที่เอาไปเทียบกับสภาพห้องได้

“คุณนที”

“ครับ”

“คุณเคยเล่าเรื่องเสียงประตูนี้กับตำรวจหรือยัง”

“ยังครับ”

“ทำไม”

“ผมคิดว่าไม่สำคัญ”

ภาคินมองเขา “เรื่องที่ดูไม่สำคัญอาจกลายเป็นเรื่องสำคัญเมื่อมีหลักฐานอื่นสนับสนุน แต่คุณไม่ควรพูดเพิ่มเพียงเพราะคิดว่ามันช่วยตัวเอง”

“ครับ”

“คุณจำได้จริงว่าได้ยินเสียง?”

“จำได้ครับ”

“ดี”

◆◆◆

เวลา 14.29 น.

เสียงเคาะประตูดังขึ้น เจ้าหน้าที่แจ้งว่าพนักงานสอบสวนพร้อมคุยเรื่องขั้นต่อไปแล้ว

ภาคินขอเวลาปรึกษาอีกเล็กน้อย เมื่อประตูปิดลง เขาหันกลับมาหานที

“ผมมีคำถามสุดท้ายก่อนพัก”

“ครับ”

“คุณเดชเคยพูดถึงชื่อผมหรือเปล่า”

นทีนิ่ง สีหน้าของเขาเปลี่ยนไป ภาคินมองอย่างไม่ละสายตา

“เคยครับ”

“พูดว่าอะไร”

“เขาบอกว่าไม่ต้องกลัว”

“แล้ว?”

“ถ้ามีปัญหา ทนายภาคินจะช่วยจัดการ”

ภาคินหยุดปากกา รินลดาเงยหน้า

“คุณเดชพูดอย่างนั้น?”

“ครับ”

“เมื่อไร”

“ตอนที่ผมถามว่าถ้าถูกจับจะทำยังไง”

“แล้วคุณถามทำไมว่าถูกจับจะทำยังไง”

นทีหลบตา “เพราะผมรู้ว่างานนี้มันไม่ปกติ”

“แล้วเขาอธิบายอย่างไรว่าเกี่ยวข้องกับผม”

“เขาบอกว่าคุณรู้เรื่องงานนี้”

“รู้เรื่องอะไร”

“การส่งเอกสาร”

“คุณเชื่อ?”

“ตอนแรกเชื่อครับ”

“ทำไม”

นทีเอื้อมมือไปแตะขอบโต๊ะ ก่อนตอบ

“เพราะเขามีเอกสาร”

“เอกสารอะไร”

“ใบมอบหมายงาน”

“มีชื่อผม?”

“ครับ”

ภาคินนั่งนิ่ง ปลายนิ้วกดขอบสมุด

“คุณยังมีสำเนาไหม”

“อยู่ในโทรศัพท์ครับ”

“มีชื่อสำนักงานด้วยหรือไม่”

“มี”

“ชื่ออะไร”

นทีตอบ “สำนักงานกฎหมายวรเดช”

ความเงียบเข้าปกคลุมห้อง

ภาคินมองรินลดา เธอเงียบ เขาหันกลับมาหานที

“คุณเคยเห็นผมก่อนวันนี้ไหม”

“ไม่ครับ”

“เคยพูดคุยกับผมหรือเปล่า”

“ไม่ครับ”

“แล้วคุณเดชบอกว่าผมเป็นคนอนุมัติงาน?”

“ครับ”

“เอกสารมีลายมือชื่อผมหรือเปล่า”

“มีครับ”

ภาคินวางปากกา เขาไม่เคยมอบหมายให้นทีส่งเอกสาร ไม่เคยรู้จักชายหนุ่มมาก่อน และไม่เคยติดต่อศศิธรในปีนี้ตามที่จำได้

แต่ มี เอกสาร ที่ ผู้ต้องหา อ้างว่า ระบุชื่อ สำนักงาน และลายมือชื่อเขา ถ้าเป็นจริง เรื่องนี้ก็ใหญ่กว่าคดีฆาตกรรมของนทีแล้ว มีใครบางคนกำลังใช้ชื่อภาคินให้การส่งเอกสารครั้งนั้นดูมีเหตุผล

“คุณนที”

“ครับ”

“ใบมอบหมายงานนั้นใครส่งให้คุณ”

“คุณเดช”

“ทางไหน”

“ข้อความครับ”

“คุณเปิดดูจากโทรศัพท์ตัวเอง?”

“ครับ”

“มีข้อมูลไฟล์ต้นฉบับในเครื่อง?”

“น่าจะมีครับ”

“ผมต้องดูเรื่องนี้ให้ชัด และมันอาจทำให้ผมเองกลายเป็นบุคคลที่ต้องให้ข้อมูลหรือเป็นพยาน”

นทีมองเขา “หมายความว่าอย่างไร”

ภาคินสูดลมหายใจ “หมายความว่าผมต้องพิจารณาอย่างรอบคอบว่าการเป็นทนายให้คุณจะมีความขัดกันของหน้าที่หรือผลประโยชน์หรือไม่”

นทีหน้าซีด “คุณจะไม่รับคดีผม?”

“ผมยังไม่ตัดสินใจ แต่ไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไร คุณต้องมีสิทธิได้รับทนายที่เหมาะสม”

ชายหนุ่มก้มหน้า “ครับ”

ภาคินมองเขา “ผมขอถามอีกข้อ”

“ครับ”

“คุณเดชหน้าตาอย่างไร”

นทีเริ่มบรรยาย ชายวัย 50 กว่า ผมหวีเรียบ คิ้วหนา มีไฝเล็ก ๆ ใกล้แก้มซ้าย พูดสุภาพ สวมสูทสีกรมท่า

ภาคินฟังจนจบ เขาจำใบหน้านั้นได้

ไม่ใช่จากคดีศศิธร แต่จากคดีวิศรุต

ชาย ที่ เคย จับมือ แสดงความยินดี กับ เขา หลัง ศาล อ่านคำพิพากษา ผู้ว่าจ้างที่เคยบอกว่าเขาเป็นทนายเก่งที่สุดคนหนึ่ง

อัครเดช รัตนพิพัฒน์

ภาคินกลืนชื่อนั้นไว้ ถ้าเขาพูดออกไปก่อน ความทรงจำของนทีจะมีหน้าของคนที่เขาบอกปนเข้ามา

“คุณมีภาพของคนจ้างไหม” เขาถาม

“มีในโทรศัพท์ครับ”

“ดี”

ภาคินปิดสมุด “เราจะให้ดูจากข้อมูลที่มีอยู่ ไม่ใช่จากชื่อที่ผมเดา”

ก่อนออกจากห้อง ภาคินไล่ถามนทีทีละเรื่องว่าเรื่องไหนบอกพนักงานสอบสวนได้ แล้วจดแยกไว้คนละหน้า หน้าแรกเป็นเรื่องที่จะขอให้ตำรวจตามต่อ อีกหน้าเป็นคำปรึกษาที่ต้องอยู่ในห้องนี้ ส่วนคำว่าทนายภาคินจะช่วยจัดการ เขาปล่อยให้เป็นคำของคุณเดชคนเดียว

◆◆◆

เวลา 15.08 น.

พ.ต.ท.ธนัท เกรียงไกร นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน ชายวัย 45 ปี สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวพับถึงข้อศอก มีแฟ้มสีน้ำตาลวางซ้อนกันด้านขวา

เขามองภาคินที่เดินเข้ามาพร้อมรินลดา

“ทนายภาคิน?”

“ครับ”

“ผมธนัท เจ้าของสำนวน”

ทั้งสองจับมือ ธนัทเชิญให้นั่ง

“ผมได้ยินว่าคุณจะเลิกรับคดีแล้ว”

ภาคินยิ้มบาง ๆ “เดิมตั้งใจอย่างนั้นครับ”

“แล้วทำไมมาคดีนี้”

“ผมได้รับการติดต่อให้มาพบผู้ต้องหา”

ธนัทพยักหน้า “เข้าใจ”

เขาเปิดแฟ้ม “ผมขอพูดตรง ๆ นะครับ ตอนนี้ของที่เชื่อมนทีกับห้องเกิดเหตุมีหลายอย่าง”

“ครับ”

ธนัทไล่รายการในแฟ้ม

“ภาพกล้องวงจรปิด ร่องรอยบนแก้วน้ำ แล้วก็ข้อมูลว่าเขาเข้าไปในอาคารคืนเกิดเหตุ”

ภาคินฟังจนจบ “ผู้ต้องหารับว่าเข้าไปในห้อง”

ธนัทมองเขา “คุณทราบแล้ว?”

“ในส่วนที่ผมสามารถเปิดเผยได้ เขารับว่าเข้าไปจริงครับ”

“แต่ปฏิเสธฆ่า?”

“เขายืนยันเช่นนั้น”

ธนัทเอนหลัง “ผู้ต้องหาทุกคนก็ปฏิเสธได้”

ภาคิน ตอบ “ครับ และ พนักงานสอบสวน ก็ ต้อง ตรวจพยานหลักฐานทั้งที่สนับสนุนและขัดกับข้อกล่าวหา”

ธนัทมองเขานิ่ง ก่อนยิ้มบาง ๆ

“คุณพูดเหมือนกำลังสอนผม”

“ผมไม่ได้ตั้งใจครับ”

“แต่คุณพูดถูก”

ตำรวจปิดแฟ้ม “ผมเองก็มีเรื่องที่ยังไม่เข้าใจ”

ภาคินเงยหน้า “เรื่องอะไร”

ธนัทหยิบภาพถ่ายสองใบออกมาวางบนโต๊ะ

ใบแรกเป็นภาพจากกล้องบริเวณโถงลิฟต์ นทีเดินเข้ามาในอาคาร เวลาในภาพ

22.37 น.

ใบที่สองเป็นภาพบริเวณทางออก นทีเดินออกจากอาคาร เวลา

23.11 น.

“ถ้าอ่านเวลาสองภาพตรง ๆ จะต่างกันสามสิบสี่นาที แต่ยังต้องปรับเทียบนาฬิกาของแต่ละตัวก่อน จึงจะบอกระยะเวลาจริงได้”

ธนัทกล่าว ภาคินมองภาพ

“แต่ยังไม่ทราบว่าอยู่ในห้องผู้เสียชีวิตนานเท่าไร”

“ใช่”

“มีกล้องหน้าห้องหรือไม่”

“มี แต่ภาพบางช่วงไม่สมบูรณ์”

ภาคินหยุด “ไม่สมบูรณ์อย่างไร”

ธนัทเปิดภาพอีกใบ เป็นภาพทางเดินชั้นสิบเจ็ด มีประตูห้องศศิธรอยู่ด้านขวา เวลาในภาพระบุ 22.56 น.

“หลังจากนั้นมีช่วงที่ภาพขาด”

“ยาวเท่าไร”

“ประมาณสิบกว่านาที”

“เกิดจากอะไร”

“กำลังตรวจ”

“แล้วมีข้อมูลเข้าออกจากระบบอื่นไหม”

ธนัทมองเขา “คุณถามตรงกับที่ผมกำลังดูอยู่พอดี”

“มีหรือครับ”

“มีระบบบัตรผ่านประตูบริการ”

“แล้วพบอะไร”

ธนัทเงียบไปครู่หนึ่ง

“มีการเปิดประตูในช่วงใกล้เคียงกัน”

ภาคินนั่งตัวตรง “ใครใช้”

“ในระบบขึ้นเป็นรหัสเจ้าหน้าที่”

“ระบุตัวบุคคลได้ไหม”

“ยังไม่ได้”

“มีภาพผู้เปิด?”

“ตอนนี้ยังไม่เจอภาพที่บอกได้ว่าเป็นใคร”

ภาคินมองภาพทางเดิน กล้องขาด ประตูบริการถูกเปิดและนทีเข้าไปในห้องตามคำสั่งของคนที่ดูเหมือนต้องการให้เขาทิ้งร่องรอย

คำว่าจัดฉากฆาตกรรมยังเร็วเกินไปสำหรับสามอย่างนี้ แต่ภาพตรงหน้าบอกเขาแล้วว่าคดีนี้มีมากกว่าการที่นทีเข้าไปในห้อง

“คุณธนัท”

“ครับ”

“ผมขอให้ตรวจต้นฉบับภาพและข้อมูลการเข้าออกอย่างละเอียดด้วยครับ”

“ผมกำลังดำเนินการ”

ธนัทถามกลับ “แล้วคุณคิดว่าคดีนี้เป็นอย่างไร”

ภาคินเงียบไปครู่หนึ่ง

“ผมยังไม่รู้ว่าใครฆ่าศศิธร”

“ครับ”

“แต่ผมเห็นว่ามีข้อมูลบางส่วนที่ยังไม่เพียงพอจะใช้สรุปว่านทีเป็นผู้ลงมือ”

ธนัทมองเขา ก่อนตอบ

“ผมก็ยังไม่ได้สรุป”

ธนัทพูดต่อ “หน้าที่ผมคือหาว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่ใช่ทำให้คนที่จับมาเป็นคนผิดให้ได้”

ทั้งสองมองหน้ากัน ภาคินเริ่มรู้สึกว่าเขาทำงานกับตำรวจคนนี้ได้ แม้จะนั่งอยู่คนละฝั่งของโต๊ะ

◆◆◆

เวลา 15.36 น.

ภาคินกับรินลดาเดินลงบันไดสถานีตำรวจ ฝนหยุดแล้ว อากาศชื้น กลิ่นดินเปียกลอยเข้ามาจากลานจอดรถ

รินลดาถามขณะเดิน

“พี่คิดอย่างไรกับนที”

“เขายังเล่าไม่หมด”

“เพราะโกหก?”

“บางส่วนอาจเป็นการปิดบัง บางส่วนอาจเป็นความจำที่สับสน ต้องแยกให้ออกว่าส่วนไหนเป็นอะไร”

“แล้วเงินหนึ่งแสนบาท”

“สำคัญ”

“เพราะเป็นค่าจ้าง?”

“เพราะคำสั่งให้แตะแก้วน้ำไม่ใช่คำสั่งตามปกติของงานส่งเอกสาร”

“พี่คิดว่าคนจ้างต้องการให้ตำรวจพบลายนิ้วมือนที?”

ภาคินมองเธอ “เป็นความเป็นไปได้หนึ่ง”

“แล้วถ้าใช่”

“ต้องพิสูจน์ว่าใครสั่ง และรู้หรือไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในห้อง”

รินลดาหยุดเดิน “พี่จะรับคดีไหม”

ภาคินเงียบไป เขานึกถึงนที ชายหนุ่มที่ยอมรับว่ารับเงินทำงานผิดปกติ ชายหนุ่มที่วิ่งออกจากห้องทั้งที่หญิงคนนั้นยังบาดเจ็บอยู่ และชายหนุ่มที่อาจกำลังตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรมที่ตัวเองไม่ได้ลงมือ

คำถามว่าจะรับคดีได้หรือไม่ยังค้างอยู่ แต่อีกคำถามหนึ่งเขาตอบได้แล้ว เรื่องนี้ต้องมีคนลงมือขุดอย่างจริงจัง

“ผมต้องดูเรื่องความขัดกันของหน้าที่ก่อน”

“ค่ะ”

“ถ้าไม่มีปัญหาที่ทำให้ผมรับไม่ได้ ผมจะพิจารณารับ”

“แล้วถ้ามีปัญหา”

“ผมจะให้ทนายที่เหมาะสมเข้ามาแทน”

รินลดามองเขา “พี่เปลี่ยนไปนะคะ”

“อย่างไร”

“เมื่อก่อนพี่มักบอกว่าตัวเองทำได้”

ภาคินยิ้มบาง ๆ “ตอนนี้ผมเริ่มรู้ว่าบางเรื่องไม่ควรทำคนเดียว”

เธอยิ้มตาม

◆◆◆

เวลา 16.07 น.

เมื่อกลับถึงสำนักงาน ภาคินพบซองเอกสารอีกหนึ่งใบวางอยู่บนโต๊ะรับรอง

ซองสีขาว ไม่มีชื่อผู้ส่ง แต่เจ้าหน้าที่รับเอกสารบอกว่าเพิ่งมีคนมาส่งก่อนพวกเขากลับมาไม่นาน

รินลดาหยิบสมุดบันทึก

“หนูจะเช็กข้อมูลการรับก่อนค่ะ”

ภาคินมองซอง บนหน้าซองเขียนว่า

ถึงทนายภาคิน วรเดช

ไม่มีข้อความอื่น ภาคินพลิกดูสภาพซองและข้อมูลการส่งก่อนเปิด

ภายในมีสำเนาเอกสารหนึ่งหน้า หัวกระดาษระบุว่า

ใบมอบหมายงานจัดส่งเอกสาร

วันที่ 11 ตุลาคม 2569

ชื่อผู้รับงาน

นาย นที อัครพงศ์

สถานที่ส่ง

ห้องชุดของศศิธร เลิศอนันต์

ค่าตอบแทน

100,000 บาท

ภาคินมองตัวเลข ตรงกับคำเล่าของนที

เขาเลื่อนสายตาลงด้านล่าง ช่องผู้มอบหมายงานมีชื่อ

นายอัครเดช รัตนพิพัฒน์

ภาคินหยุด อัครเดช ผู้ว่าจ้างคดีวิศรุตเมื่อเจ็ดปีก่อน ชายที่ภาคินเพิ่งนึกถึงจากคำบรรยายของนที ส่วนจะเป็นคนเดียวกันหรือไม่ ตอนนี้มีแค่ชื่อบนกระดาษกับคำบรรยายจากความจำ

ภาคิน อ่าน ต่อ ช่อง ผู้รับรอง การมอบหมาย งาน มีชื่อสำนักงานกฎหมายวรเดช และลายมือชื่อ

ภาคิน วรเดช

เขานิ่ง ลายมือชื่อดูคล้ายของเขามาก แต่เอกสารนี้เขาไม่เคยเห็นมาก่อน

“พี่ภาคิน” รินลดาเรียก

“ครับ”

“มีอะไร”

เขาเลื่อนเอกสารให้ดู เธออ่าน แล้วเงยหน้า

“มีลายมือชื่อพี่”

“ใช่”

“พี่เคยลงนามไหม”

“ผมจำไม่ได้ว่าเคย”

“แต่...”

“ยังต้องพิสูจน์ว่าเป็นลายมือชื่อจริงหรือไม่ และเอกสารนี้ถูกจัดทำเมื่อไร”

ภาคินมองมุมล่างของกระดาษ มีรหัสเอกสารเล็ก ๆ

AP-417

เขารู้สึกเย็นวาบ

417 หมายเลขเดียวกับคดีวิศรุต

เป็นความบังเอิญก็ได้ เป็นเลขภายในบริษัทก็ได้ หรือมีใครจงใจใช้มันส่งสัญญาณถึงภาคินก็ได้

แต่ก่อนจะวางเอกสาร เขาสังเกตเห็นข้อความพิมพ์ตัวเล็กตรงท้ายหน้า

ผู้รับรองการมอบหมายงานรับทราบรายละเอียดและยินยอมรับผิดชอบในการประสานงานตามขอบเขตที่ระบุ

ภาคินอ่านซ้ำ ผู้รับรอง รับทราบ รับผิดชอบ

ถ้ามีคนเอาลายมือชื่อของเขาไปใช้เอง เอกสารนี้จะทำให้เขาดูเหมือนรู้เห็นกับการส่งนทีไปยังคอนโด และถ้าการฆาตกรรมเป็นแผนที่มีคนวางไว้ล่วงหน้า กระดาษแผ่นนี้ก็พร้อมจะชี้มาที่เขาตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุ

ใบมอบหมายงานทำให้คำพูดของคนจ้างน่ากลัวขึ้นอีก นทีได้ยินชื่อทนายที่พ่อเคยบอกให้มาหา แล้วยังได้กระดาษที่ทำให้เชื่อว่าทนายคนนั้นรู้เรื่องงานนี้

ส่วนจดหมายของศศิธร ไม่มีบรรทัดไหนพูดถึงการใช้ชื่อเขาเลย

ภาคินวางเอกสารสองเรื่องแยกกัน ก่อนกลับมาที่คำถามซึ่งเลี่ยงไม่ได้

ใครต้องการให้ชื่อภาคินปรากฏอยู่ทั้งในคดีเก่าและคดีใหม่

รินลดามองเขา “พี่คิดว่าใครส่งใบนี้มา”

ภาคินส่ายหน้า “ไม่รู้”

“แล้วพี่จะทำอย่างไร”

เขาวางเอกสารลง “เก็บข้อมูลต้นฉบับ ตรวจแหล่งที่มา และแจ้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ตามขั้นตอน”

“แล้วเรื่องที่มีชื่อพี่”

ภาคินมองเธอ “ยิ่งต้องรู้ให้ได้”

“พี่ไม่กลัวเหรอ”

เขาเงียบไปครู่หนึ่ง

“กลัว”

“แล้วจะทำอย่างไร”

ภาคินมองกรอบคำพิพากษาบนผนัง แฟ้มคดี 417

เจ็ดปีที่ผ่านมา เขาไม่เคยกล้าย้อนกลับไปไล่ดูทุกอย่างอย่างจริงจัง เพราะกลัวว่าคดีที่เคยชนะจะมีบางส่วนผิดพลาด

แต่ตอนนี้มีคนเสียชีวิต มีคนถูกจับ และมีเอกสารใช้ชื่อของเขาในเหตุการณ์ที่เขาไม่เคยรับรู้

“คราวนี้ผมจะไม่หลบ” เขาตอบ

รินลดาเงียบ ภาคินหยิบแฟ้มคดีนทีขึ้นมา เปิดหน้าแรก ตรงช่องสถานะงาน ซึ่งเดิมเว้นไว้ เขาเขียนด้วยปากกาสีน้ำเงิน

อยู่ระหว่างตรวจสอบข้อเท็จจริงและความเหมาะสมในการรับว่าความ

คำว่า รับคดี เขาเก็บไว้ก่อน แต่แฟ้มนั้นยังเปิดอยู่บนโต๊ะ และกล่องกระดาษใบสุดท้ายยังว่างเหมือนเดิม

เสียงโทรศัพท์สำนักงานดังขึ้น รินลดาเดินไปรับ ภาคินได้ยินเธอพูดจากด้านนอก

“สำนักงานกฎหมายวรเดช สวัสดีค่ะ”

เธอเงียบฟัง ก่อนพูด

“ไม่ทราบว่าใครติดต่อมาคะ”

ภาคินกำลังจะเก็บเอกสาร เมื่อเสียงรินลดาเปลี่ยนไป

“พี่ภาคินคะ”

เขาเงยหน้า “อะไร”

เธอยืนอยู่หน้าประตู โทรศัพท์อยู่ในมือ ใบหน้าซีด

“มีผู้ชายขอสายพี่”

“ใคร”

รินลดาเม้มปาก “เขาบอกว่าเป็นคนที่สั่งให้ส่งเอกสารฉบับนั้นมา”

ภาคินลุกขึ้น “ชื่ออะไร”

เธอส่ายหน้า “ไม่บอกค่ะ”

“แล้วเขาต้องการอะไร”

รินลดามองเขา “เขาบอกว่าพี่ควรหยุดตรวจลายมือชื่อ”

ภาคินขมวดคิ้ว “ทำไม”

เธอกลืนน้ำลาย “เพราะถ้าพี่ตรวจต่อ...”

เธอหยุด ภาคินเดินเข้ามา

“เขาพูดว่าอะไร”

รินลดาตอบเบา ๆ “พี่จะพบว่าลายมือชื่อนั้นเป็นของพี่จริง”

ความเงียบเข้าปกคลุมห้อง

ภาคิน มอง เอกสาร บน โต๊ะ ลายมือชื่อ ของ เขา บน ใบมอบหมายงานที่เขาไม่เคยรู้ว่ามีอยู่

เขารับโทรศัพท์จากรินลดา

“ผมภาคิน”

เสียงผู้ชายดังขึ้น

“คุณเห็นใบมอบหมายงานแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“คุณจำไม่ได้สินะ”

“คุณเป็นใคร”

ปลายสายหัวเราะเบา ๆ

“คุณเคยทำงานให้ผม”

“เมื่อไร”

“เจ็ดปีก่อน”

“เรื่องอะไร”

“คดีวิศรุต”

ภาคินกำโทรศัพท์แน่นขึ้น

“คุณอัครเดช?”

เสียงหัวเราะหยุดลง ก่อนชายปลายสายตอบช้า ๆ

“ในที่สุดก็จำได้”

ภาคินรอ

“ทนายภาคิน”

“ครับ”

“ผมอยากให้คุณจำเรื่องหนึ่งไว้”

“อะไร”

“คดีที่คุณกำลังจะรับ ไม่ได้เริ่มจากวันที่ศศิธรถูกฆ่า”

ภาคินมองแฟ้มเก่า

“แล้วเริ่มเมื่อไร”

ชายที่อ้างว่าเป็นอัครเดชตอบ

“เริ่มตั้งแต่วันที่คุณช่วยให้ผมชนะคดีวิศรุต”

“คุณหมายความว่าอย่างไร”

เสียงปลายสายต่ำลง

“วันนั้นคุณทำงานได้ดีมาก”

“แล้ว?”

“คราวนี้ผมอยากรู้ว่า...”

เขาหยุด ก่อนพูดช้า ๆ

“ถ้าคนที่ถูกใช้ชื่อเป็นตัวคุณเอง คุณจะยังเชื่อเอกสารเหมือนเดิมหรือเปล่า”

สายถูกตัด ภาคินลดโทรศัพท์ลง เขามองลายมือชื่อบนใบมอบหมายงาน แล้วมองกรอบคำพิพากษาเก่า

สองเอกสาร สองคดี และชื่อเขาที่ปรากฏอยู่ในทั้งสองเรื่อง

คำถามจากปลายสายยังค้างอยู่

เขาเคยถามคนอื่นว่าทำไมชื่อจึงอยู่บนเอกสาร และรอให้คนเหล่านั้นอธิบายความบริสุทธิ์ของตัวเอง

วันนี้เขาก้มมองลายมือชื่อของตน สิ่งเดียวที่รู้คือเขาจำการลงนามไม่ได้ และคำว่าจำไม่ได้ของเขาเอง ก็ต้องการคำตอบเหมือนของคนอื่น

ภาคินวางโทรศัพท์ หันไปหารินลดา

“ริน”

“คะ”

“ผมมีงานให้คุณช่วยดู”

“อะไร”

เขาหยิบเอกสารสองฉบับวางเคียงกัน ฉบับแรกเป็นรายงานคดีวิศรุต ฉบับที่สองเป็นใบมอบหมายงานนที

“อย่าเพิ่งดูว่าใครลงชื่อ”

“แล้วให้ดูอะไร”

ภาคินชี้ไปที่มุมล่างของกระดาษ

“ดูว่าใครเป็นคนสร้างเอกสาร”

รินลดาก้มลงอ่าน แล้วขมวดคิ้ว

บนกระดาษทั้งสองฉบับมีข้อความเล็ก ๆ ที่เหมือนกัน

AP Document Services

รินลดาใช้ปลายปากกาชี้ชื่อที่พิมพ์อยู่ท้ายกระดาษทั้งสองแผ่น

“ชื่อเดียวกัน แต่ต้องหาต่อว่าใครใช้ชื่อนี้ค่ะ”

ภาคินเลื่อนรายงานเก่ากับใบมอบหมายงานให้มุมกระดาษเสมอกัน

ชื่อ AP Document Services อยู่ตรงนั้นมาตั้งแต่ก่อนนทีถูกจับ

เขาเขียนคำถามลงบนกระดาษ

ใครเป็นผู้สร้างข้อมูลต้นทาง

แล้วเว้นที่ใต้คำถามไว้ครึ่งหน้า ลายมือชื่อของเขาอยู่บนเอกสารแล้ว ที่ว่างนั้นเก็บไว้ให้ชื่อของคนที่พามันมา